

ANDRÉAS THIMOTHÉOU

prevod iz grščine Klarisa Jovanović

Če me močno ljubiš

Če me močno ljubiš, si verjetno že opazila
moje nenavadno velike veke.
Če me močno ljubiš, boš vedno razločila
moj smeh med tisoči drugih.
Če me močno ljubiš, boš vedno čutila,
kaj ti sporočajo moje vlažne oči.
Če me močno ljubiš, boš molčala,
ko bom opazoval sončni zahod.
Če me močno ljubiš, boš vedela,
da te tudi ob dnevih, ko se umaknem na samo, ljubim.
Če me močno ljubiš, boš vztrajala
tudi ob urah, ko pišem in v temi poslušam Chopina.
Če me močno ljubiš, boš prenesla tudi to,
da sem tvoje fotografije naslonil na Kálline portrete.
Toda zavedaj se: če me močno ljubiš,
bo prav tudi, če ne boš ničesar od omenjenega
upoštevala.

Pesniki

Pesniki,
prva bojna linija v družbi,
udeleženci praznine,
posnemovalci razdejanja.
Niso nikoli nehali
pričati o tisti prvi rani.
Utišati hočejo glasove,
v verzih, ki se dušijo in vse bolj naraščajo.
Ustvarjajo neslišna zatočišča.
Skrbijo za
ptice roparice, ki jih prenašajo s sabo.
Utemeljene, njihove besede.

To, česar nisva rekla

Splakujem kavno skodelico
in vztrajno brišem z nje
rdečo šminko, medtem ko mislim nanjo.
Saj res, nikoli ji nisem rekel, da je lepa.
V mojem spominu vtisnjena kot
branilka nezaščitenih let.
Vonj po cigareti
in jutranje ličenje.
Živo vijolična barva v hiši in na vseh rečeh,
tla so se vedno bleščala
in v njih so odsevala njena leta,
ki so tekla, ne da bi se tega zavedala,
mimo nje, pričakujoče.
Da ji prostodušno, nujno preživetje
ki je zadajalo času rane,
ne bi vzelo upanja.
Seveda je za sabo puščala znamenja.
Okus po poljubu, malo pred spanjem,
je umirjal dnevne more
in vonj po meti hladne zimske večere.
Smeh do solz
in solze, razkropljene v lažnih nasmehih,
tako kot moje misli,
tudi te razkropljene.
Navsezadnje sem njen otrok,
ona je moja mati.

Če po naključju

Starost ženske
ugotoviš po hrbtu.
Če tvoje roke naletijo na
njena sveta mesta,
boš, osupel, ugotovil, da ta pričajo
o znakih časa.
In spodaj,
desno od pasu –
če se tam ustavijo tvoje oči –
boš opazil ugriz kače,
ki tam vztraja že stoletja.
Če po naključju prepoznaš
hrbet neke ženske,
s figovim listom
pokrij svojo sramoto
in tiho pogoltni jabolko.
Nikar se ne boj zanesljive zadušitve,
trajalo bo samo kak trenutek...
Že dolga stoletja kače dušijo življenja,
ki vztrajajo v tišini.
Bil je skrajni čas, da izveš resnico.
Adam se je spajdašil s kačo,
podaril ji je kos Evinega trebuha
in v zameno zanj dobil jabolko.
Eva ga ni nikoli pojedla,
z njim je priklicala novo dobo.
Razdelila ga je na dvoje, na dve živo rdeči dojki,
tako je postala hrana in obenem mati užitka.

Odrešitev ljubezni

Očistil sem tvoj leseni stol z rožno vodo,
kot smo nekoč čistili
ikone svetnikov.
Sprraševal sem te zakaj
in ti si mi odgovarjala: iz ljubezni.
Iz ljubezni še vedno...
Zdi se, da je to edini glas, ki je ostal za tabo,
edini odmev glasu v tvoji nemi hiši...

KRISTINA POSILOVIĆ

prevod iz hrvaščine Stanka Hrastelj

O večnosti in drugih zagatah, parNas, 2013

Na svetu obstaja dvajset vrst zagat. Njihova življenjska doba je tri leta. Ob koncu tuzemeljskega bivanja jih razporedijo v vrste in jih s posebnimi vlaki odpeljejo na Pluton, kjer jih glede na težo zamrznejo v Tritonskem jezeru. Vlake nato uničijo, da ne pustijo sledov, da so zagate kdaj obstajale.

Po prihodu na Pluton zagate v plasteh zmrzujejo v Tritonskem jezeru in tako postajajo majhne večnosti. Najgloblja plast je največja med malimi večnostmi, najtanjša plast je najmanjša med malimi večnostmi. Nihče ni nikdar videl vlaka odhajati s tuzemeljskega sveta.

IX. PLAST

Trifonov je v Tel Avivu igral dež, ki je pod težo udarcev po tipkah ustvaril bazen, podoben oceanu. Chopinu bi zrak v Jaffi dobro del. Manj bi kašljali in se potil po francoskih barih. Chopin je sam zložil etido v c-molu, ob čaju in krekerjih. Trifonov se je Chopinu opravičil v A-duru. Delacroix je Chopinu naslikal svobodo, ki vodi ljudstvo.

X. PLAST

Katera svoboda vodi k ljudstvu? Kdo izbere ljudstvo, ki bo zaslužio svobodo? V tujini so akvarelne barvice cenejše, ker tam ljudje več slikajo. Več slikajo, ker svobodo bolj potrebujejo od onih, ki so *svoji na svojem*. Ti občasno vzamejo v roke čopič, z eno barvo na platnu označijo sebe, z drugo svet okoli sebe. Druga barva je vedno zelena, jezerska, morska, želodčna. Zmešana z belo, da dlje zdrži. Starejši bolj varčujejo z barvami, zato je njihova druga barva tako svetla, da se sveta na sliki ne vidi. Prepozna se le njih, luskine s čopiči namesto z rokami in z lesenimi nogami štafelaja, zataknjenimi za hrbet, vlečejo ljudstva in njihove svobode v svoje okvirje.

XIV. PLAST

V nekem kanadskem gozdu sta se izgubili pevka in njena pesem, ki jo je namenila izvajanju v avstrijskem baru, v okviru promocijske turneje, ki bi iz nje naredila zvezdo. Ne morsko, ker ne zna plavati, niti nebeško, ker se v Kanadi zaradi gozda ne vidi neba. Pesem so po večdnevnem iskanju našli, pevke ne, tako ni bilo druge, kot da pesem razglasijo za zvezdo, in pevko za mrtvo.

Kuga in njene hčere, Meandar, 2014.

I.
okrog vratu je nosila ogrlico iz zob morskega psa
pravilno razporejenih po dvajset na vsaki strani
zanjo je to bilo zavarovanje za primer bolezn dlesni
terapija z grabljenjem, grizenjem in mletjem
Carcharias taurus ima kot dodatno varovalo na zobeh osti
da lahko na obalah Sicilije uide Konstantinu
iz čeljusti morskega psa se lahko naredi 1250 ogrlic
zaradi ugriza enega človeka lahko zboli vse človeštvo

II.
Milton ga je spet izgubil, v vrtu, piše v policijskem zapisniku,
med leskami, jetniki in *hoyami*
mu niso mogli priti na sled, nikakor,
s črno vrvico so označili mesto
in na stranski vhod postavili čuvaje,
morda se vendar vrne, vsaj za kakšen dan,
težko mu ga je bilo natančneje opisati,
pa tudi policija ni vedela, kje naj začnejo brskati
Milton ga je spet izgubil, v epilogu, piše v zdravstvenem kartonu

New, unpublished yet, **Filozofija okolice** (delovni naslov)

I.
ruski vojak igra klavir v čečenskem gozdu
Eliška je izdelala sistem, ki zbira zvoke obiskovalcev MOMA in jih spreminja v
glasbo
Rune bodo to poletje prvič obiskale ruševine
in nihče ne pozna tistega drugega –
glasba besede, beseda svojega tvorca
sonce metuljasto pentljo, mrk mesec,
jaz tebe, ti njo, in vsi smo izgubljeni. v tem mačkastem gozdu, kjer se je vse začelo

-
everything is somehow different now
tipke, tipkovnice, zatipkljaji, naslovi,
tresljaji.

ruski vojak je na sliki obrnjen s hrbtom. nihče ga ne prepozna.
niti novinarji, niti ljudstvo. in vsi so srečni.
in vsi prepevajo neko vsem znano melodijo iz avstrijskega filma. o rajju, kjer se
deklince
prenajedajo s čokolado, medtem ko jim učitelji na prazne steklenice viskija pišejo
navodila za dieto.
in vsi so srečni –
tudi galebi, ki praznijo črevesje na sveže preorana koruzna polja. tudi psi na
verigah, ki jih bašejo s piškoti, da imajo trdo stolico.
in ti, ki me ne pokličeš, ker so traktorji pomotoma pretrgali telefonske žice.
in jaz, ki brez prestanka hodim okrog jezera, namesto da bi pisala.
in vsi mislijo na vse,
ko se pripravljajo na opazovanje mrka v petek. s Petrove barke z vesli.
vsi razen naju. niti midva ne misliva na naju.
midva misliva, kako zadaviti sonce z metuljasto pentljo
in ga enkrat za vselej zakopati na posrano koruzno polje.
misliva, kako mahiniti ruskega vojaka po glavi. mu reči, naj se obrne in bo prvi.
prvi, ki bo pihnil ton in zaigral nekaj, kar vsi poznamo.
nekaj iz filma o peklu, kjer se vsi kličejo po imenih.
kjer so zveze brezžične in jih ne more nihče pretrgati.
niti sonce, ki se nama bo prejkoslej maščevalo, ker sva ga s takšno lahkoto ubila

STEFANIE SARGNAGEL

prevod iz nemščine Tina Štrancar

11. 9. 2015

Ker je bil moj in Marijin izlet na Madžarsko kljub vsej tragiki in resnosti položaja res smešen, sem povedala nekaj malega tudi o najinem delu prevoznic. Afganistanec Behar, ki sva ga pobrali, naju je, medtem ko smo poslušali CD od Whitney Houston, vprašal, ali pozna glasbo iz filma Titanik. Titanik je bil namreč njegov naj-najljubši film, videl ga je že približno stokrat. »IT IS SO ROMANTIC!« je menil in Rose naj bi bila najlepša ženska, ki jo je kadar koli videl. V resničnem življenju še nikoli ni videl tako lepe ženske. Seveda sva bili tudi midve zelo lepi, ampak tako lepa kot Rose ni bila nobena. Nato je svojim prijateljem, ki so zaspali, zapel to, kar mu je pela mama, ker je zmeraj tako počasi zaspal. Ko smo ugotovili, da sva oba delala v klicnem centru, je rekel, da je to naporno delo in da svoji ženi nikoli ne bi pustil delati v klicnem centru. Nato sva se z Marijo za trenutek vprašali, ali naj obrneva. Potem pa sva se le veselili tega, da islamizirava Evropo. Vse skupaj je bil neresen čvek, ampak ko je začel pripovedovati o tem, kako so jih v Bolgariji policisti, ki so jim vsega skupaj ukradli 1300 evrov, trpinčili – »There was one police man. He was a horrible, horrible man.« – je bil njegov pogled nenadoma prežet z grozo. Pripovedoval pa je tudi o prijetnih srečanjih križem po Balkanu. Drugače smo se pogovarjali o lahkotnejših temah, o družini, o tem, kaj je všeč Evropejkam, da namerava k bratu v Belgijo in tako dalje. Sredi noči smo prispeli do Karitasa na dunajski Zahodni železniški postaji in oddahnili sva si, da nam je uspelo in da jih lahko predava v varno oskrbo. Oddahnili sva si tudi, da nas ni ustavila madžarska policija, kajti tvegali smo do pet let zaporne kazni. Oni pa so za razliko od naju postali čisto živčni, ko so zagledali bolničarje in socialne delavce in prestrašeno spraševali glede »fingerprints« in nenadoma sva dojeli, da jim vse, kar je povezano z uradi, vliva strah v kosti in da so ves čas odvisni od naklonjenosti drugih. Seveda so bili živčni že ves čas, le da tega niso pokazali. Behar je bil tik pred tem, da bruhne v jok, tako da sva mu morali najprej nekaj minut dopovedovati, da so tukaj »safe«. Nato so se malce sprostili in lahko sva se poslovlili. Bili so zelo hvaležni in tudi neki drugi prebežnik, ki je bil slučajno tam, me je odobravojoče potrepil po ramenu. Hm, ta prebežniška ljubezen. Nikoli mi je ni dovolj. Pojdite po ljudi iz Madžarske, kjer delajo z njimi kot z živalmi.

11. 9. 2015

Ko pomagaš prebežnikom je poleg beguncev samih zanimivo spoznavati tudi širšo situacijo in druge aktivistke. So ljudje, ki preprosto prevzamejo vlogo organizacije in s tem zelo pomirijo naše živce, čeprav imajo v resnici sami prav tako malo pojma o tem, kaj pravzaprav počnemo, vendar to vseeno počnejo. Včeraj sva na primer spoznali to dekle iz Slovaške. Ona je v avto vzela drugo polovico palestinsko-sirske družine, ki sva jo pobrali medve, in ko so se pri prihodu vrata odprla, je z jezikom naredila tisti nori rolajoči zvok, iz avta je prihajala histerična arabska zabavna glasba, vsi so prepevali zraven in zaklicala je: »WE ARE HAVING AN ARABIC PARTY!! YEAH!!« Nato nam je dajala navodila, tako Sircem kot nama z Marijo. Ves čas je vedela, kaj moramo storiti v naslednjih desetih minutah in kje je najboljšo, da stojimo med čakanjem. Govorila je glasno in odločno, vendar prijetno pomirjujoče. Imela je šele malo več kot dvajset let, nosila je hipsterska očala, znala je arabsko in očitno še sto drugih jezikov, oblečena je bila v varnostni brezrokavnik in je nenehno glasno telefonirala, če nam ni ravno dajala navodil, kaj moramo narediti. Med tem je imela ves čas v naročju brcajočega jorkširskega terierja. Ko smo jo očarani nad njeno neverjetno iznajdljivostjo vprašali, kaj počne v življenju, je rekla, da je v pravzaprav z Norveške in da je v Bratislavi samo na izmenjavi in da si v bistvu že od nekdaj želi v vojsko! Zdaj pač študira medicino, da se bo nekega dne pridružila Medecins sans frontiers ... Nato je s tal pobrala svojega majcenega psa, za katerega je trdila, da razume samo švedsko in zavpila: »WE ARE LEAVING IN TEN MINUTES HABIBTI! JALLA JALLA JALLA JALLA!« in prav radi smo ji sledili.

SUVI VALLI

prevod iz finščine Julija Potrč

NEIZMERNOSTI

Schlange pomeni kačo in vrsto. Šumijo sramežljivost,
plazeči se ljudje, tuji noži in vilice, poznani
grižljaji, ki jim je babica nekoč pravila: orožje.

Volk požre babico, ne da bi jo ugriznil, oh, volkec!
Kako nedolžnost bremeni, trebuh je težak od kamnov.

Toda rdeča kapica lahko skaklja s prazno maternico, ptičice veselo žgolijo
v cvetice pogreznjeni kánoni, besede
v cvetice skriti kanóni,
stavki preluknjajo kot krogle.

V podhodu metroja petletni Bashirah vpraša, kaj je smisel čakanja v vrsti.
Kmalu se nihče ne bo spomnil njegovega imena
ali kogarkoli od nas,

jaz o tebi
jaz tebe
jaz vate prikazuje se,

poskuša razbrati vsako steno, v znakih išče črke,
nekaj piše, uresniči se
čeprav ni zapisano

kako nedolžnost gloda

in se izguba deduje. Na miren večer te v goščavi trga,

ko vonjaš cvetove lakote na stranskih poteh in se spominjaš okončin, česa so
sposobne. Likati,

šivati,
božati volka.

Udarci krila, golobi se bojujejo na stolpih.

Na robu bombardiranega trga se odpirajo senčniki.

Kmalu se nihče ne bo spomnil nič o nas,
kmalu nihče od nas ne bo spominjal na nikogar od nas.

Za hrbtom se nabirajo stvari in vse ostanejo tam, pravkar pokošene trate,
psi in ute, besnenje bagra na ruševinah.
Zadaj kočniki, na sredini jezik

kje se konča določnost? obok amfiteatra,
demokratska zgradba ali hierarhija, drobeče se oblike?

Pisano mesto je mogoče opisati z enim črno-belim stavkom.

Ustreljeni se ne bo vrnil. Besede preluknjajo
svojo nedolžnost, vedno znova bi radi slišali, kako so volka zakrpali.

ULRICH SCHLOTMANN

prevod iz nemščine Tina Štrancar

Dvižne, potisne in vlečne statične sile Prva knjiga (odlomek)

V Engadinu se plazovi grušča včasih bolj včasih manj hrupno valijo navzdol po pobočju in nato nezadržno odhrumijo v dolino. Bedake kot take je treba redno karati. Sredi belega dne si v Bengalskem zalivu pirati prilastijo tovorno ladjo iz Paname. To so bili rosno mladi lovski psi in ne ponesrečeni primerki vzreje v plišastih telescih. Gejše nalijejo majcene požirke bledorumenega čaja v tanke skodelice in nato tako kot so prišle po prstih izginejo v čumnatah kjer človek komaj stoji. Vse to naj bi se zgodilo že pred mnogimi leti natančneje okoli predzadnjega preloma stoletja v širši okolici Londona. Druidi so si čez koščena ramena ogrnili zapackane rjuhe in začeli mrmrati v jezikih kot so to pred njimi počeli le megalomanski graditelji legendarnega babilonskega stolpa ko se je vse skupaj izjalovilo in pomešalo. Poleg so se znašli tudi krokarji in videti je bilo *en masse* tudi povsem navadnih vran. S čimer bi spet pristali na neljubem izhodišču. Ob zori zbledijo grozote noči počasneje kot nenadoma. Pri nežnih osmih letih so ga našli čisto samega bloditi po Himalaji. To so nam bila medtem že predobro znana dejstva in kruta resnica iz večernih poročil ki se je neponovljivo zrcalila tudi v dokumentih ki jih je državno tožilstvo s svojimi nespretnimi slugami vendarle zaseglo tu in tam po vsej deželi. Na počasnih prastarih traktorjih zatikajočih se kmetijskih napravah ki so jih poganjali robustni motorji so sedeli kot noč neumni kmetje v tradicionalnih žametnih jopah in kadili svoje čudno dišeče ročno zvite cigare tako kot so to počeli že od nekdanj in bili navajeni že od majhnega in česa drugega sploh niso hoteli poznati. Na nebu nad Pakistanom se je zdelo kot da se hoče svetloba lomiti v prizmah. To so mu doslej po temeljitem premisleku vendarle zamolčali in seveda tega niso razglašali niti vsem drugim ki bi običajno veljali za posvečene soborce. Zahteve po minimalni plači zaposlenih so resnično nasprotje nepopustljivih stališč združenj delodajalcev. Torej boljše se sploh ne bi moglo zgoditi se je vsepovsod zdelo ljudem ko so jih vprašali kako kaj in kako bi ocenili pojav kot takšen. Ob tem se je zdelo da se je vsa šalamastika šele zares razvnela kar so po najboljši vednosti morda celo sprejeli. V komornem orkestru XY je

violistova odsotnost zaradi bolezni vsekakor pustila proračunski primanjkljaj. Ortopedi znajo zdaj res že slikovito poročati o hudih posledicah ergonomično napačnega sedenja. Zaradi pomanjkanja pravega zanimanja se je večer kmalu končal v vsestranskem pritoževanju in medtem tudi že znatnem debaklu. Gašperček in njegov kompanjon Jožko sta z razmajanimi cepci udrihala po že tako razboleni betici reptila ki je sam po sebi sicer deloval povsem neškodljivo. S tem se ne bi kar tako povsem strinjal še prisluhnil bi precej nerad. Na nasprotnem bregu Odre se razteza nekdanja Ljudska republika Poljska zdaj samo še Poljska ali Republika Poljska ki so jo poimenovali že generacije in protigeneracije tam stalno živečih Kašubov ki jim ni padlo na kraj pameti da bi svojo jezo ohladili in so kot svinja z mehomo delali z nedolžnim državnim in deželnim imenom ki se ni moglo več braniti. Ob tem pa se je moj ujec iz Aachna samo utrujeno nasmehnil za razliko od običajnega lapidarnega skomiga ali v najboljšem primeru skeptično nagubanega čela. Seveda samo v kolikor je to v skladu z vašimi osebnimi preferencami in ni diametralno nasprotje. Povabljenim gostom iz rodbine so z rokami in nogami obrazložili pot kako priti do odročnega mesteca Bridgewater na severu Nove Škotske pripravljenega sprejeti nekaj razkropljenih duš. Načrt za dopust mi prosim dajte v vnaprejšnjo pisno potrditev. Kljub vsemu so se pometalni stroji zelo odločno in domala silovito podali na delo kajti zdelo se je da jim je le malo do res zelo natančno gledano prenekaterega lenega ali pa tudi samo v mehkosrčnih kompromisih preostalega res odvratnega do precej neprijetnega vendar pod škornji škrtajočega proda. Privarčujte gotovino s Posslingovimi ivernatimi ploščami se je glasilo več kot zastareli vendar napačno ocenjeni in zaradi sproščeno-rahlih ritmov legende Easy-Listeninga Berta Kaempferata tako učinkoviti kot ubrani reklami slogan.

DANIELA SEEL

prevod iz nemščine Uroš Prah

Trmasto tavajoči.

K izgonu pripravljeni.

Še pod zemljo vladajoči.

—

Tudi moje telo crkuje, omreženo od sosterilstva.

Manj nesumljivo kot v pokrajino slepeče.

Kar je le laž, opustitev.

—

Snežna odeja ne bo zadostovala.

Najstarejšim, njihovemu zanemarjenemu propadanju.

»Naša naloga je ščititi divjino, ne vas.«

—

Ne pred kremplji, pred završanjem, ki kremplje ustvari.

Stepa žajbljevih šopkov, posvetno. Še-kar-puščava.

Brezlistna ponižnost pred njeno strogostjo.

—

Da je sploh potrebna pomoči potrebnost.

Instinkt prekrižati v gobcu

z vprašanjem, kaj naj bi bila divjina.

—

Gorski orel, sokol selec, vran.

Sence potrpežljive in svetleče.

Preveč negibno, da bi pomirjalo.

SAGA

Weather Reports You

Roni Horn

Bo, če iztegnem roko, morje prišlo k meni, kamen?

Ostra milina v liniji hrbta me nesamovoljno naravna, tako sem tukaj.

In z menoj prevara praznine nekega sveta, ki ničesar ne vzame nazaj.

Prekiniti ta občutek.

Če rečem praznina, mislim več kot prazno ljudi?

Apokalipso uglasiti s kruhovo juho ali ljubezen, naključje, kliše.

Why should I want to be in the picture anyway?

Moram preveriti, kako je z vremenom. Njegovim skuštranim protipremikom.

Vsi občutki so resnični.

Vsak tukaj je prišel čez morje.

Kot oni bom občutila lakoto. Temno, puščava. Dotik.

Potopljeni gozd pod Cardigan Bayem, ki sem ga gledala iz Ty Newydd, ne da bi ga videla.

Kaj ima hekla s tem, kaj katla, laki, otoško-gorni ledenik?

Ali suše v Egiptu, francoska revolucija.

Tega ne mislim monokavzalno.

Prišla sem skozi varne države, spore na čevlju.

Računam s posledicami.

Kako se milimetrsko parajo celine in pod pepelnim dežjem zaostrejejo vid.

Na zelenino 600 vrst maha.

Vnosi najsvetlejše končnosti.

Gudridur Thorbjarnardottir, vnukinja britanskega sužnja, je okoli leta 1000 potovala iz Norveške na Islandijo, Grenlandijo, Vinlandijo, Grenlandijo, Norveško, Islandijo, Rim, Islandijo.

Kjer je povsod naletela na človeške naselbine in rodila prvega evropskega otroka na ameriški zemlji, Snorri Thorfinnson.

To je dlje kot Leifur Eriksson, ki je bil nekaj časa njen zet.

Vendar komaj dlje kot 500 let kasneje Enrique Melaka, malezijski suženj in prevajalec v Magellanovi floti.

Ni preživetja brez plovbe.

Ni plovbe brez prometa s telesi v delu, blagu, molku, misiji, kapitalu.

Botanika reče mahovom tudi pionirske rastline.

Reče, da potrebujejo pionirji ducate let, da bi zrasli na sveži lavi.

Ni življenjskega prostora, kjer voda ne more odteči, ponikniti.

In spet ducati po njihovem razkoreninjenju od teptanja in paše.

Medtem naj bi raznešene aljaške lupine tvorile sedimente na od človeka, živine in klime zapuščenih puščavah.

Degradacijske stopnje. Verjetnosti čut.

V vlečenju potrebe in erozije bežno najti ravnotežja.

Kjer nekaj s prihranjenjem pridobi na konturah.

Tega ne mislim kot metafore.

Mislim tako vrsto fikcije, ki nastane iz faktov.

Moja dejanja prenešana v selekcijo.

Ponovno sanjala o podreditvi.

Trenutki popolne nepremičnosti.

Od kod vse te vode?

Megla, pena, oblaki, srež, led, dež, sneg –

V njihovo gostoto vstopiti.

Ki je prazna. Neskončno nihati znotraj.

Me vadi v pozicioniranju.

Preobčutljiva. Ne občutljiva dovolj.

Sanjajo ptice o obali? Ali o svojem letu čez ocean?

Iz moje dlani se dvigajo vrani.

Njihove oči pogledujejo bolj kot moje po deželah za morjem.

iz: **TERITORIJI, BRLENJE**

In golobi. Njihova ljubezen na slemenih. Napeta na nebesni aurori, škratja avba. Kot senca zemlje luno sklanja, me najdejo snežinke. V pažnjo vpleteni, ocvirjeni. Komaj stiskaško udarjanje neba v ustih. Jadra, jaz živim, vendarle zemljepisno. Kdaj je dovolj toplo v gnezdu? Konec iz voza razumeti. Globoka vulkanska vdolbina, slavim jo, topologija strešnega kartona. Vendar naj nihče ne vidi mojih bradavičk, nihče, tako tlijo perspektive. Noro krožeče zvačljanje, seveda gor pogledam. Panormaska uta. Po žlicah dežujejo zajci. Pozanani duhovi, delate, da se tresem. Enkrat zagrabit opuščanje. Kljunast gobec. Oni padajo padajo vselej k ustom. In se razlijejo. Prva instanca. Se trava prevleče s padavinami, škratovi zemeljski lasje, na kar se požvižgam.

Potem tale, listno oblična motnja. Mojemu potopu odtujena. In hrbet ob hrbet depresijo prečiti, na želvjih nogah. Kaj jahajo, stari modreci? Navade hranjene vnaprej, udarja valove in podeduje plažo. Šumi kot iz projektorjev. Resno mislim vse do točke, ko mi pridejo naproti. Sinkopne strehe, lebdeče. Vendar stranski zvoki, zobki. Njihovo strašno šklopotanje čez rjasto rdeča, zvrtničena polja. Enodneveni marš do tabora. Skozi jezera iz munca, peska in obsidiana, se preprosto v umiranju znajti. Ostanki naprav. Iskra upora čez meje sprejema podatkov. Da ne bi nihče pasaže sam prehodil. Jokala sem, poskušajoče ko. Kol. Biti naslednji, ostati. Naj bo ljubezen tako sestavljena, ali pripravljena? Stavek kot vrv. Na čemer se tujina mikroskopsko razsipava, trese z ramen prerije, rebrasta luč. Njene mišice prozodične. Misli na zgodnje noči v parku. Delati nobenega ognja. Nobenih smeti zapustiti. Se ne zadržati spričo take pokrajine.

JENAN SELÇUK

THE ROAD IS MY MISTRESS

The road is my mistress,
I alter with her every touch.
In the back seats of life
for a story or wine
shared with strangers
she,
most lascivious
of women

The road is my mistress
if her influence wanes
or I seem bored
she knows I'm thinking of somebody else.
Her looks, style, lingo
morphing to flatter my dream
she,
the canniest
amongst women

The road is my mistress
the growing heat of her groin
opens up a fan
of questions.
And when I yearn for home
she whispers in my ear,
'Remember, it's frightening to go
but suicide to stay!'
she,
greatest among
the dreamers

RITUAL

Forest, night's
fairy dress
hiding our
innocence

Seductive coffinboat
waiting to take us
to illegal rituals,
wine
working the oars.

Rough and tumble,
smashed shadows
scoring our veins,
we transform
in primitive rhythms

: Hymns of delight
scale the trees
like squirrels,
renewing
the fallen leaves
of faith

We only experience
the magic
of the moment,
as if pulling a golden tooth
from the stinking mouth of Time.

Scars of pleasure
scars of violence
remind us
we went
so far

(Translated by Jenan Selçuk and Miriam Gamble)

FAMAGUSTA

With a military operation
they have removed,
her ovaries.

Now, a cloudless sky
our copulations.

She wraps her scarf of ramparts
around her neck
to hide the bruises,
remnants of History's violations.

Fed on the excrement of betrayal
this proud whore
exhausted, does not respond
to the rapes anymore.

Swarms of green flies
lay their larvae in the harbour,
wrapped in their shalwars!

THE DATE-PALM

I am a tree, a date-palm
in a Mesaoria cemetery.
Civilisations buried in my shade,
their bones
my roots.

Forty curly-haired slaves rowed
the boats
which brought us from Egypt.
My grandfather a Hellene wearing an earring
my circumciser a converted Ottoman barber
a pedophile.

I was apprenticed
to Aphrodite in spring
Zenon in winter.

You may not have realized!
I was the model for the Lusignan architects.
Inherited from Venetian merchants
this sweet tongue,
weakness for pleasure
RomanByzantium...

A creation of the British
my exhibition
of split personality syndromes.
From time to time
my presumption that I am a human being,
the more I am licked
the more I hold onto lies.

Paranoias
made of flag material, a straightjacket
made in Greece
made in Turkey:

I see war when I look in the water!

(Translated by Jenan Selçuk and Aydın Mehmet Ali)

SPRING

You pretty your hair
with pollen pins,
as death's spider knits
in your arm pits

Clouds
suffocating from the heat,
hustle the ears of wheat

You lower
your sunflower pupils
and a single tear slips

Sweat's hot copper
mingling and brewing
with your perfume
to burn love's lips

TO COME BACK

A gravedigger
who's fastidious in his duties,
I keep coming back
to bury my dead.

From the village
my lost childhood runs to meet me,
a bundle of memories in his hands.

The only child, friendless,
he never complains.

I nurture my roots
with muck
he's gathered.

In my absence
it's him my father smacks around,
it's him my mother tends.

(Translated by Miriam Gamble)